

Zabránit vzniku rivala - Evropy spojené s Ruskem!

- CZ24 News | 15. září 2023

Ani o píd'

Když Helmut Kohl 9. února 1990 odlétal do Moskvy k rozhovorům o znovusjednocení Německa, měl v kapse dopis od ministra zahraničí USA Jamese Bakera, podle kterého měl přislíbit, že NATO *nepostoupí ani o píd' na východ*. Těsně před odletem obdržel dopis amerického Národního bezpečnostního výboru, že má požadovat *zvláštní* (NATO-) *status* pro území DDR. Ze dvou protichůdných instrukcí zvolil první a získal tak Gorbačovův souhlas.

Tento obrat uprostřed všeobecné euforie konce studené války a perspektivy světového míru ilustruje zlom v zahraniční politice USA: namísto rozpuštění Varšavské smlouvy a NATO, jak mezi mnoha jinými požadoval i novopečený prezident Václav Havel, obdrželo NATO novou úlohu. O dva roky později ji podtajemník pro bezpečnostní politiku Paul Wolfowitz precizuje: *Naším hlavním úkolem je zabránit vzniku nového rivala, představujícího hrozbu v rozsahu bývalého SSSR*.

V únoru 1992 přicházelo jako *nový rival* v úvahu pouze spojení evropských, především německých technologií a financí s ruským nerostným bohatstvím, *Společný evropský dům od Lisabonu po Vladivostok* Charlese de Gaulla a Michaila Gorbačova. *Zabránit jeho vzniku* předpokládalo Evropu a Rusko *oslabit*, vrazit mezi ně klín, rozeštvát je proti sobě, vyprovokovat evropsko-ruskou válku, Rusko rozdrobit a převzít kontrolu nad jeho přírodním bohatstvím.

SSSR stáhl v roce 1990 své armády z východní Evropy a Baltiku, snížil jejich stavy na třetinu, uzavřel s USA smlouvu o redukci balistických raket, s jejich pomocí zlikvidoval většinu svého atomového potenciálu, propustil vazalské státy a o rok později se rozpadl.

Prezident nově vzniklé Ruské federace Boris Jelcin se s důvěrou oddal péči nových přátel, zažádal o členství v NATO a v EU, vděčně přijímal americkou pomoc při likvidaci jaderného arzenálu i zaměstnání pro již nepotřebné jaderné odborníky, přeochoťně se podroboval pokynům Mezinárodního měnového fondu, uctivě přijímal doporučení západních expertů a úzkostlivě dbal na dodržování všech mezinárodních pravidel a závazků.

Výsledky se promptně dostavily. V průběhu devadesátých let se Rusko propadlo do nejhlubšího ekonomického, politického, morálního a sociálního marasmu. Zoufalé žádosti o ekonomickou pomoc byly odmítnuty, přijetí zamítly EU i NATO. Rusko bylo úspěšně *oslabeno*. Na řadě bylo vrazit mezi ně a Evropu klín.

K tomu se dobře hodily nové postkomunistické státy. Jejich společnosti byly překotným vývojem zaskočené, o protiruských postojích je nebylo třeba dvakrát přesvědčovat a CIA měla k jejich novým elitám ještě z disidentských dob důvěrné vztahy a účinné páky. V dubnu 1993 začali Václav Havel a Lech Wałęsa v zájmu *zachování evropského míru* naléhat na Billa Clintona o přijetí do NATO. Obavy právě osamostatněných zemí z *ruské expanze* ovšem nemohly zůstat neoslyšené. Madridský summit v červenci 1997 ČR, Maďarsko a Polsko k přistoupení pozval a v dubnu 1999 na washingtonském summitu byly přijaty.

Boris Jelcin i řada předních amerických a evropských politiků, diplomatů, analytiků a zpravodajců varovali, že rozšiřování NATO dříve či později povede ke konfliktu s Ruskem. To ovšem pro kruhy

neocons, které americkou zahraniční politiku převzaly, nebylo *hrozbou*, ale naopak *cílem*. Cílem o to naléhavějším, že se obavy z německo-ruského spojení začínaly materializovat v podobě výstavby společného plynovodu *Nord Stream*.

Na washingtonském summitu bylo zároveň původně obranné poslání NATO rozšířeno o *nové mise za společné zájmy aliance*. První z nich, proti nejbližšímu ruskému spojenci v Evropě, Jugoslávii, již probíhala. Za mediální kampaně o údajné genocidě albánského obyvatelstva v Kosovu byla Miloševićova vláda předvolána k *jednáním* do Rambouillet a postavena před ultimátum okupace Jugoslávie vojsky NATO. Odmítnutí se stalo záminkou k téměř tříměsíčnímu intenzivnímu bombardování s tisíci civilních obětí, které Václav Havel označil za *humanitární*.

Do Evropy se tak po více než padesáti letech vrátila válka. Eskalovat ji do evropsko-ruské se však nezdařilo, neboť premiér Viktor Orbán odolal americkému nátlaku, aby Maďarsko napadlo Jugoslávii po zemi.

Koncem roku vystřídal Jelcina Vladimír Putin. V projevu v německém Bundestagu v září 2001 se přihlásil k projektu společného evropského domu, nabídl spolupráci a partnerství a byl odměněn potleskem ve stoje. Spojeným státům poskytl ruská letiště a zpravodajské informace k útoku na Afghánistán. Perspektiva evropsko-ruské války se zdála stále vzdálenější.

Cesta vedla přes organizování *barevných revolucí* v postsovětských zemích s cílem svržení proruských a instalace proamerických vlád. V Srbsku byl roku 2000 svržen prezident Milošević, v Gruzii 2003 prezident Ševardnadze, na Ukrajině 2004 prezident Janukovič, v Kyrgyzstánu 2005 prezident Akajev, v Arménii 2018 prezident Sargasjan. V Bělorusku 2006 a 2020, v Moldávii 2009, v Rusku 2011 a v Makedonii 2016 *barevné revoluce* neuspěly.

A přes vypovězení smluv o balistických raketách v červnu 2002 a další rozšiřování NATO. Sedm postkomunistických zemí bylo na pražském summitu 2002 přizváno a na istanbulském 2004 přijato – včetně tří někdejších sovětských republik s velkými ruskými menšinami, z toho dvou přímo sousedících s Ruskem. *Ruský expansionismus* expandoval až na hranice NATO.

Nejpozději od roku 2006 začíná dlouhodobá psychologická operace s cílem představit Rusko jako nepřátelskou totalitní diktaturu ohrožující *západní demokracii a evropské hodnoty*. Prvními vlašťovkami jsou otrávení Alexandra Litviněnka a útok na estonské internetové stránky. Jako u všech dalších, následujících ve stále kratších intervalech, jsou vesměs neprokázané, nevěrohodné či později vyvrácené, což ale nebrání mediálně je nadále prezentovat jako *nesporná fakta*.

Rusko si začíná svou přidělenou roli i nebezpečí uvědomovat. Na Mnichovské bezpečnostní konferenci v únoru 2007 reklamoval Putin záruky někdejšího tajemníka NATO Manfreda Wörnera z roku 1990 o nerozšiřování aliance a rozšiřování označil za *vážnou provokaci snižující vzájemnou důvěru*. Rozkol mezi Evropou a Ruskem se začínal rýsovat.

Dovršen byl následujícího roku. V únoru 2008 je vyhlášeno odtržení Kosova od proruského Srbska, což Putin označil za *hroživý precedent, který rozbije celý systém mezinárodních vztahů*. Ukrajině a Gruzii přislíbil prezident George W. Bush přijetí do NATO, které to na svém bukureštském summitu v dubnu přes námitky Německa potvrdilo a podtrhlo společnými manévry s Gruzii, Ukrajinou, Arménií a Ázerbájdžánem. To vyvolalo očekávanou reakci. Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov prohlásil, že *Rusko udělá všechno, aby přijetí Ukrajiny a Gruzie do NATO zabránilo*.

Nyní bylo na čase ruskou odhodlanost otestovat. Americká ministryně zahraničí Condoleezza Rice ubezpečila gruzínského prezidenta Michaila Saakašviliho, dosazeného *Růžovou revolucí* v roce 2003, že *Amerika bojuje za své přátele* a povzbudila ho k vojenskému napadení oblastí s ruskou menšinou.

Rusko v testu obstálo a v průběhu pěti dnů gruzínský útok odrazilo.

Načasování na výročí srpnové okupace Československa 1968 účinku zběsilé protiruské kampaně napomohlo. *Na místě je vyslat do Gruzie mezinárodní síly a Česká republika je připravena se do takové mise zapojit*, vyzývá český ministr zahraničí Karel Schwarzenberg. Mezi Evropu a Rusko byl vražen klín a američtí neocons si ověřili jak to, že Rusko lze k přeshraniční intervenci vyprovokovat, tak i latentní připravenost přinejmenším postkomunistických států se mu vojensky postavit.

Nicméně hrozba německo-ruského spojení nejen že nepominula, ale Nord Stream AG začala v srpnu 2012 dokonce pracovat na rozšíření plynovodu o další dvě potrubí. Zabránit Nord Stream 2 dostalo v zahraniční politice neocons zcela mimořádnou prioritu, o to naléhavější, že Německo odmítalo o zastavení projektu být jen diskutovat.

Ukrajinský šev

Klíčovou zemí pro evropsko-ruský rozkol je ovšem Ukrajina. Nejen pro svůj geopolitický význam, velikost, výkonné zemědělství, špičkový průmysl, obrovské přírodní zdroje a značný lidský potenciál, ale i pro svůj strategický, ekonomický a kulturní význam pro Rusko – a pro svou labilitu.

Ta je dána více faktory.

Prvním je extrémní míra korupce, která z potenciálně blahobytné země učinila ostrůvek chudoby – jen do roku 2014 z ní emigrovalo 6,5 milionů lidí, 13 % populace.

Druhým je národnostní, historická a identitární nesourodost. Oblasti na jihu a východě se identifikují jako (pro)ruské a hlásí se k tradici SSSR bojujícího proti německému nacismu, zatímco severozápadní oblasti jsou ukrajinsko-nacionalistické a hlásí se k tradici boje proti SSSR na straně nacistického Německa. Řeka Dněpr tvoří šev mezi Evropou a Ruskem, podél kterého je lze rozdělit a rozeštvat.

A konečně, americké, britské i francouzské tajné služby udržují od konce války s nejmilitantnějšími nacionalistickými a neonacistickými skupinkami úzké kontakty a skrytě je podporují, původně jako *zbraň studené války*.

Oranžová revoluce 2004, dotovaná 65 miliony USD, sice do prezidentského úřadu přivedla prozápadního Viktora Juščenka, ale nemělo to dlouhého trvání – v roce 2010 opět zvítězil proruský Viktor Janukovič. A na obzoru se rýsuje další hrozba, Euroasijská ekonomická unie, spojující řadu postsovětských zemí po vzoru EU. Zda se Ukrajina orientuje na EU nebo na EAEU má pro budoucnost obou bloků rozhodující strategický význam.

Janukovič se opakovaně vyslovoval pro EU, zároveň ale nechtěl narušit vztahy s Ruskem reprezentující třetinu ukrajinského zahraničního obchodu. V květnu 2012 mu Putin nabídl finanční půjčku a slevu na ruský plyn a Janukovič vyjádřil zájem rovněž na zóně volného obchodu s EAEU.

To by ovšem zcela zkřížilo plány. Zasáhl prezident Evropské komise José Manuel Barroso a Janukoviče v únoru 2013 usměrnil, že *Ukrajina nemůže být zároveň členem celní unie s EU i zóny eurasijského obchodu a že se musí rozhodnou pro jednu cestu*. Po týdnech vyjednávání Janukovič 21. listopadu překvapivě oznámil, že podpis asociačních dohod s EU odkládá na jaro 2014. *Nikdo nemůže Ukrajinu vést z evropské cesty*, ale v současné době není hospodářsky ve stavu dohody podepsat.

Do jaké míry vypukly demonstrace za asociaci s EU spontánně, to se lze jen dohadovat, avšak

nejpozději od prosince převzaly iniciativu militantní ultranacionalistické skupiny podporované západními službami, americkou administrativou a politiky i bojůvkou dovezenou z Izraele. *Ser na EU*, instruovala asistentka Johna Kerryho pro Evropu Victoria Nuland amerického velvyslance na Ukrajině Geoffreyho Pyatta počátkem února 2014, když EU nedokázala zajistit svržení Janukoviče dostatečně rychle, a nadiktovala mu složení budoucí ukrajinské vlády.

Situace vrcholila 20. února, kdy *neznámí* ostřelovači, podle několika svědectví najatí CIA v Gruzii, postříleli z budov kontrolovaných *silami sebeobrany* k osmdesáti lidem včetně policistů.

To donutilo EU jednat. Ministři zahraničí Německa, Francie a Polska spolu s Janukovičem a zástupci opozičních seskupení sjednali bez účasti USA dohodu o ukončení krize, kterou následujícího dne Janukovič se zástupci demonstrantů podepsali.

To ovšem bylo proti *zájmu aliance* konflikt eskalovat. Vůdce neonacistického Právého sektoru Dmitrij Jaroš odmítl dohodu uznat a střelba pokračovala i 21. února. Šestadvacetiletý Volodimir Parasiuk vyzval Janukoviče k opuštění Ukrajiny do 10 hodin ráno a následujícího dne oznámil *velitel Majdanu* Andrej Parubij, že se moci v Kyjevě chopily *síly sebeobrany*, převzaly kontrolu nad parlamentem, sídlem vlády a prezidentskou kanceláří a že Janukovič opustil Kyjev.

Nová vláda se neprodleně pustila do další eskalace. Jejím prvním aktem bylo přijetí zákona omezujícího používání menšinových jazyků, tedy zejména ruštiny, který jen posílil odmítavý postoj a autonomistická hnutí v oblastech Ukrajiny na východ od Dněpru.

Nejvyšší rada Autonomní republiky Krym uspořádala za ruské asistence 16. března referendum o připojení k Rusku. Jakkoliv byl výsledek 97,5 % zpochybňován, že si většina obyvatel připojení k Rusku přála, bylo známo již z řady předchozích průzkumů. Západ zastává stanovisko nelegálnosti referenda, zatímco Rusko se odvolává na kosovský precedent. Reálně však zachránilo tisíce životů před následnými válečnými událostmi.

Americkou strategii objasnil 25. března analytik George Friedman: na bitevních polích (*battlegrounds*) Ukrajiny a Moldavska ji vybojuje aliance *Visegrádských bitevních jednotek* (*Visegrad battlegroups*) pod vedením Polska, Rumunska a Ázerbájdžánu. 15. dubna přijel šéf CIA John Brennan pobídnout novou vládu k útoku na separatistické oblasti a počátkem června jí k tomu think-tank RAND Corporation dodal podrobné instrukce. Počátkem května zahajují Ukrajinská armáda a neonacistické bataliony *antiteroristickou operaci* proti separatistickým regionům. Rozdělení Evropy a Ruska konečně získává i válečný rozměr.

Že přesto ani druhý pokus o evropsko-ruskou válku nevyšel, způsobily především tři faktory. Rusko se oproti očekávání intervence zdrželo a separatisty podpořilo pouze dobrovolníky Ruské armády. Separatisté se nejen ubránili, ale v srpnové ofenzívě zasadili ukrajinské armádě citelnou porážku. A ani východoevropské státy neprojevíly dostatečný zájem nechat se do války s Ruskem zatáhnout.

Vyžadovala důkladnější přípravu.

Válečný mezičas

V září sjednaly bojující strany, Rusko a OBSE Minskou dohodu o diplomatickém řešení konfliktu a po jejím neúspěchu v únoru 2015 další dohodu Minsk II, předpokládající rozsáhlou autonomii donbaských regionů a jejich zastoupení v ukrajinské Verchovné radě. Zatímco Rusko a proruští separatisté ji považovali za závaznou, ukrajinská vláda a její západní patroni ji od počátku neměli v úmyslu naplnit a viděli v ní pouze příležitost získat čas k důkladnému vyzbrojení Ukrajiny a její přípravě na válku s Ruskem.

Následujících sedm let využila každá strana po svém. Ukrajina gradovala separaci zákazy ruské literatury, hudby, omezováním ruského jazyka, odtržením ukrajinské ortodoxní církve od ruské, eliminací opozice a kritických médií, gradováním fanatické protiruské nenávisti a glorifikací nacistických tradic. Jsou odstraňovány pomníky a přejmenovávána města a ulice připomínající Rusko a ruskou kulturu. Zákon stanoví ukrajinštinu jako státní jazyk, všechny ostatní jsou potlačovány. Emigruje dalších 1,6 milionu občanů.

Na kontaktní linii se separatistickými regiony průběžně pokračovala občanská válka, převážně formou ostřelování donbaských měst a obcí dělostřelectvem a raketami. Podle zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva bylo od počátku *antiteroristické operace* do konce roku 2021 zabito přes 14 000 lidí, největší část z nich na území Donbasu.

V lednu 2018 přijímá Ukrajina zákon o *reintegraci* Donbasu vojenskou silou. Ve volbách v západní části Ukrajiny v dubnu 2019 získal 73 % hlasů Volodymyr Zelenskij s programem ukončení občanské války a nastolení míru. Svůj mírový program specifikuje: *posílením vlivu USA, Velké Británie a Kanady*. V březnu 2021 vydává dekret o *deokupaci a reintegraci* Krymu.

Američané financují, vyzbrojují a školí ukrajinskou armádu pro válku s Ruskem a učí paramilitární bojůvky *zabíjet Rusy*. Spolu s Velkou Británií pořádají na Ukrajině vojenské manévry a eskalují napětí v Černém moři. NATO průběžně posiluje své kontingenty v pobaltských zemích podél ruské hranice a dál expanduje. V červnu 2017 přijalo Černou horu a v březnu 2020 Severní Makedonii.

V Evropě je čas využít k důkladnému vybudování ruského *nepřítele*. Evropský konzument médií ví, že na východě Ukrajiny bojují ruské jednotky, že Rusko *okupuje Krym*, dodalo separatistům rakety k sestřelení malajského MH17, vězní své oponenty a vraždí je *novičokem*, zmanipulovalo americké volby, napadá internetové servery západních vlád, úřadů a politických stran, že *armády ruských trolů* šíří po internetu *ruskou propagandu*, ba i to, že Rusko vyhodilo do povětří muniční sklad ve Vrběticích. Rusko je agresivní *diktatura*, chce obnovit SSSR a ohrožuje *demokratickou* Evropu.

Zdálo by se, že záměr separace Ruska od Evropy a evropsko-ruské války probíhá úspěšně. Avšak pod lesklým povrchem stále doutná nebezpečná jiskra. Přes protiruské sankce uzavírají velké evropské naftařské podniky v červnu 2015 smlouvu s ruským Gazpromem a po obstrukcích Polska v dubnu 2017 s jeho švýcarskou dceřinou společností Nord Stream 2 AG. V lednu 2018 povoluje Německo jeho výstavbu a provoz a v červnu 2021 Vladimír Putin oznamuje dokončení první větve. A aby toho nebylo málo, Německo nejen odmítá dodávat Ukrajině zbraně, ale blokuje i zbrojní dodávky Británie a Estonska.

Nová krev

6. ledna 2020 nastupuje ve Washingtonu garnitura neocons, která režírovala již ukrajinský puč v únoru 2014: Joe Biden, Anthony Blinken, Victoria Nuland, Jake Sullivan. Je rozhodnutá plán nejen dotáhnout, ale i rozšířit: z případu Německa je zřejmé, že nestačí *oslabit* jen Rusko, ale že je potřeba *oslabit* i Evropu, především Německo.

Od března 2021 se Ukrajina připravuje k vojenské *reintegraci* Donbasu a Krymu, soustřeďuje podél kontaktní linie 125 000 vojáků, těžké zbraně a vojenské sanitky a zintenzivňuje ostřelování donbaských měst. Rusko reaguje masivním soustředěním 100 000 vojáků podél ukrajinské hranice, což Ukrajinu od útoku odradí. Je třeba to navléknout jinak, tak, aby útočníkem nebyla Ukrajina, ale Rusko.

Že ho k tomu dříve či později přiměje, si je Biden jist do té míry, že hned v dubnu Angele Merkel přislíbí zrušení sankcí proti Nord Stream 2 (!) výměnou za příslib, že *v případě ruské*

agrese Německo projekt zastaví. V listopadu si od skupiny G7 nechá schválit zavedení *bezprecedentních sankcí* proti Rusku v *případě ruské agrese*, na kterou v té době nikdo – včetně Zelenského – nevěří.

Putinovi vyhrožuje, že *zaplatí za podvracení amerických voleb* a ukončuje zdrženlivost Obamovy i Trumpovy administrativy ohledně vyzbrojování Ukrajiny. Od srpna jí – spolu s Velkou Británií – dodává nejmodernější výzbroj včetně smrtících zbraní, v říjnu s ní uzavírá *Chartu strategického partnerství* a v prosinci plánuje umístění útočných raketových systémů. V prosinci a lednu buduje NATO logistické cesty Evropou pro masivní dodávky zbraní.

Zelenskij v prosinci oznamuje Bidenovu nabídku okamžitého přijetí do NATO a v únoru záměr revidovat nukleární status Ukrajiny. V předvečer plánovaného útoku *k deokupaci a reintegraci* Donbasu a Krymu zintenzivňuje od 15. února 2022 bombardování donbaských obcí do té míry, že jejich obyvatelstvo musí být evakuováno do Ruska. Biden oznamuje, že *ruská intervence* začne 16. února. Německá, francouzská, čínská, ba ani ukrajinská rozvědka o tom nic nevědí, ale Biden si je jist.

Referenda v Luhansku i Doněcku vyhlásila nezávislost obou republik již v květnu 2014, avšak Rusko je neuznalo a podle Minských dohod měly zůstat autonomními součástmi Ukrajiny. Nyní tváří v tvář bezprostředně hrozícímu útoku požádaly Rusko o uznání samostatnosti a o pomoc. Rusko 21. února samostatnost obou republik uznalo, o den později do nich vstoupila ruská armáda a 23. února zahájila omezený preemptivní útok proti Ukrajině pod hlavičkou *Speciální vojenské operace* (SVO).

Plán předpokládal vyřazení ukrajinské protivzdušné obrany, obsazení kyjevského letiště Hostomel s následným výsadem lehkých invazních jednotek, rychlým proniknutím do centra města a obsazením strategických bodů po vzoru Prahy 1968. Celá operace měla zabrat několik dní a způsobit minimální ztráty. Jenomže Biden plán znal a výsadek v Hostomelu byl již očekáván. Porážka v Hostomelu rozhodla o dalším vývoji: SVO přerostla do zástupné války NATO s Ruskem.

Nestoudnost následující protiruské kampaně je v historii propagandy jedinečná. *Putin se dopustil zločinu agrese*, volá prezident země, která se jen od počátku století dopustila *zločinu agrese* dvanáctkrát, z toho dvakrát za účasti Ukrajiny. *Putin bombarduje města, nemocnice a vraždí civilisty*, volá prezident země, pro kterou je *shock and awe* proti civilním cílům počínaje válkou Severu proti Jihu základem každé vojenské strategie. *Je to vražedný diktátor*, označuje Putina prezident země, která dosadila či podporovala vražedné diktátory ve dvaadvaceti zemích světa. Volá po *potrestání ruských válečných zločinů* bez zmínky, že když se nezdařilo zabránit vyšetřování amerických válečných zločinů Mezinárodním trestním soudem, uvalily USA na jeho vyšetřovatele sankce a přijaly zákon o osvobození svých zločinců vojenskou silou. *Je to genocida*, volá prezident země vzniklé genocidou.

Podobně bezprecedentní je v zemích NATO její účinnost. Německo zastavuje Nord Stream 2 a země G7 zavádějí proti Rusku sérii *bezprecedentních sankcí*. Mainstreamová média se předhánějí v protiruské nenávisti. Zastánci alternativních, kritických a disentních názorů jsou cenzurováni, difamováni a perzekuováni. Demokracie byla obětována potřebě *zabránit vzniku rivala* americké hegemonie. Srovnání lze nalézt nejvýše v SSSR a Německu třicátých a v komunistických zemích a USA padesátých let.

Hned následujícího dne chtějí Ukrajina a Rusko jednat o podmínkách ukončení operace. *Nemáme strach jednat s Ruskem, nemáme strach jednat o ukrajinské neutralitě*, prohlásil 25. února Zelenskij před plánovaným setkáním v Bělorusku. Avšak mluvčí amerického ministerstva zahraničí Ned Price mu to ještě stejného dne zamítl. 6. března začal izraelský premiér Naftali Bennett na Zelenského žádost jednat se všemi zúčastněnými stranami včetně Francie, Německa a Británie o podmínkách a

zárukách ukrajinské neutrality. *Zablokovali to, shrnul americký postoj.*

Koncem března podepsaly Ukrajina a Rusko za zprostředkování tureckého prezidenta Recepa Tayyipa Erdoğan v Antalii *Dohodu o permanentní neutralitě a bezpečnostních zárukách Ukrajiny* a ruské jednotky se stáhly z kyjevské oblasti. To ovšem bylo dalším ohrožením projektu; USA a NATO nevyzbrojovaly a neškolily ukrajinskou armádu osm let na to, aby po měsíci bojů uzavřela příměří. Britský premiér Boris Johnson okamžitě přiletěl do Kyjeva a přiměl Zelenského dohodu stornovat. *Tato válka bude vyhrána na bojišti*, usměrnil ho představitel EU pro zahraničí Josep Borrell.

Nejlépe vynaložené peníze

Záměr *oslabení* Ruska vycházel z předpokladů, že válečné náklady spolu s rozsáhlými sankcemi a ztrátou příjmů z ropy a zemního plynu způsobí kolaps vetchého ruského hospodářství, propad životní úrovně, bídu a občanské nepokoje, svržení Putina, mezinárodní izolaci a rozpad Ruska s následným převzetím jeho přírodních zdrojů prostřednictvím dosazených vlád Jelcinova typu. Na bojišti neměla ruská armáda, vybavená zastaralou výzbrojí a trpící nedostatkem munice, nízkou morálkou a špatným velením proti moderně vyzbrojené a podle směrnic NATO vycvičené ukrajinské armádě valné šance.

Selhal v kolosálním rozsahu. Také Rusko využilo posledních osmi let k důkladné přípravě, rozvoji průmyslu a zemědělství, vytvoření finančních rezerv, geopolitickému přeorientování na Asii a *Globální Jih* i k důkladné modernizaci armády. Ztrátu evropských energetických trhů se ziskem nahradilo asijskými, produkci odcházejících západních firem vděčně převzaly čínské, chybějící západní zboží nahradila domácí produkce a východní dodavatelé. Putinova popularita dosáhla vrcholu a naprostá většina obyvatel ho ve válce na *obranu Ruska proti západnímu imperialismu* bezvýhradně podporuje. Protiruské sankce Rusko nejenže neoslabily, ale posílily. Namísto *trosek* se rubl stal nejsilnější měnou roku, Rusko vykazuje vyšší hospodářský růst než průměr EU a ve srovnání kupní síly vystřídal jako pátá největší světová ekonomika Německo.

Mnohem úspěšnějším se ukázalo *oslabení* Evropy a zejména Německa.

Již předchozí vlny imigrantů ze zemí rozvrácených americkými agresemi zatížily hospodářství i sociální kohezi Evropy. Operace s kovidovými vakcínami odsála desítky miliard eur ve prospěch amerických farmaceutických firem. Náhrada *závislosti* na ruském plynu závislostí na předraženém americkém odsává do USA každoročně další desítky miliard eur. Pro Německo, které lacinému ruskému plynu vděčí za léta hospodářského rozkvětu, to znamená nadcházející léta hospodářské recese. Aby se proti obnovení ruské konkurence pojistily, zničily USA – ať již samy anebo prostřednictvím vazalů –podmořské potrubí Nord Stream. A aby toho nebylo málo, přijaly *Zákon na redukci inflace*, dotující firmy se sídlem v USA 369 miliardami USD. Důsledkem je exodus koncernů před vysokými evropskými cenami energií za americkými dotacemi a deindustrializace Německa a Evropy. Zbytky prosperity likviduje ideologie Green Dealu.

Ranou z milosti by se pro německé hospodářství mohl stát polský požadavek válečných reparací ve výši 1,1 bilionu EUR. Lze se domnívat, že není vznášen bez tichého souhlasu či přímo podpory USA a že si americká administrativa úvahy o jeho potenciálním bumerangovém efektu vůbec nepřipouští.

Největším soustem je ovšem ukrajinská válka a americké zbraně. Vynucené navýšení vojenských rozpočtů na 2 % HDP, náhrada materiálu dodaného Ukrajině i finanční podpora, z níž největší část putuje zpět americkým zbrojním firmám, to vše odsává z Evropy další stamiliardy USD. Evropu čeká dlouhé období hospodářského a mezinárodněpolitického úpadku zostřeného vnitřními spory i pátou kolonou postkomunistických států.

Nejtragičtěji ovšem dopadá Ukrajina. O příslibech typu *Amerika bojuje za své přátele* nejlépe svědčí Zelenského zděšení, když hned na počátku konfliktu – jako před ním již Saakašvili – zjistil, že *bráníme se sami a nejmocnější země světa přihlíží jen zpozzdálí, že NATO se konfrontace s Ruskem bojí*. Pozdě. Ukrajina i on osobně jsou již na amerických instrukcích, zbraních a penězích závislí v míře, ze které nevede cesta zpět.

To jsou nejlépe vynaložené peníze, ubezpečuje ho americký senátor Lindsey Graham, *vy zabíjíte Rusy*. Desetitisíce Rusů. Státisíce zabitých Ukrajinců *za to stojí*, řekla by Madeleine Albright. *Používat Ukrajinu k bojům s Rusy má velkou hodnotu*, potvrzuje senátor Mitt Romney, *nás to žádné životy nestojí, jen 5 % vojenského rozpočtu*. *Za méně než 3 % našeho národního vojenského rozpočtu jsme Ukrajině umožnili snížit vojenskou sílu Ruska na polovinu*, trumfuje senátor Richard Blumenthal, *investice na Ukrajině se nám vyplatí*. A senátor Adam Schiff si pochvaluje: *Takhle můžeme s Rusy bojovat tam, abychom s nimi nemuseli bojovat tady*.

Řada komentátorů se pozastavuje nad tím, že Západ nutí Ukrajinu do stále dalších bojových akcí, přestože zpravodajské informace i vojenské analýzy od počátku prokazují nemožnost proti masivní ruské převaze uspět. Autoři vycházejí z předpokladu, že cílem je uhájení ukrajinské územní integrity – či alespoň její co největší části. To je ovšem mylný předpoklad, to strategickým cílem není. Tím je *oslabení, přesněji přetížení a rozvrácení Ruska* podle scénáře RAND Corporation a jeho *dekolonizace*, rozdrobení podle plánů americké Helsinské komise. Ukrajina a její mrtví jsou pouze vynaložené taktické prostředky. A až dojdou Ukrajinci, jsou *tam* ještě Poláci a Baltové a po nich Rumuni a Češi.

Ti jsou již na válku s Ruskem pilně připravováni v duchu *Na Bělehrad!* roku 1914. Za prezidenta byl Česku zvolen bývalý předseda Vojenského výboru NATO Petr Pavel™. S přispěním *válečné daně* navýšilo svůj obranný rozpočet o 40 miliard korun na 2 % HDP a objednává si 50 německých tanků Leopard 2 a 24 útočných stíhaček F-35, nosičů atomových bomb. *Budeme mít pro svou práci adekvátní letadlo*, těší se piloti. Válečná cenzura kontroluje nejen masová média, ale i internet a osobní mailovou komunikaci. Občané s nevhodnými názory jsou perzekuováni, propouštěni a zavíráni. Ministryně obrany národu oznamuje, že *jsme ve válce s Ruskem* a ve Vladislavském sále zní Brittenovo Válečné rekviem. Jen výstavba civilních krytů a protiatomových bunkerů se opožděje.

Úkol splněn

Úkol *zabránit vzniku rivala* spojené Evropy s Ruskem tak byl vcelku splněn. Byly úspěšně rozeštvány, Evropa byla účinně *oslabena* a podle německé Annaleny Baerbock, české Jany Černochové či francouzského Emanuela Macrona se *ve válce s Ruskem* již nalézají. Nedaleko Moskvy proti Rusům opět bojují německé tanky s ukrajinskými neonacisty, formuje se první *koalice ochotných* válku rozšířit na plnou evropsko-ruskou a *nejmocnější země světa přihlíží jen zpozzdálí*.

Nicméně nelze nevzpomenout iráckého *Mission accomplished* George W. Bushe – po euforii rychlého vítězství následovala léta narůstajících problémů a postupného rozpoznávání porážky.

Zabráněním *Evropy od Lisabonu po Vladivostok* urychlily USA vznik mnohem mocnějšího rivala *od Buenos Aires po Šanghaj*, který namísto válčení obchoduje a americkou hegemonii odsouvá do propadliště dějin. Štvaní *Na Moskvu!* účinkuje pouze za předpokladu eliminace kritických hlasů – tedy v jedné osmině světa, v zemích NATO+. Ostatních sedm osmin se buďto nechce pro žádnou stranu rozhodovat, anebo se přiklání k protiváze Západu – hospodářskému společenství BRICS.

Agresivní hegemoniální politika amerických neocons tak v tomto století dosáhla přesného opaku svého cíle: úpadku americké hegemonie. Geopolitická váha USA na Blízkém východě, v Africe, v Latinské Americe i Asii erodovala. Celá řada vzdorujících zemí funguje přes všechny sankce

uspokojivě dál a nachází stále účinnější podporu na druhé straně světa. Podle průzkumů jsou USA – spolu s Izraelem – globálně vnímány jako největší hrozba světovému míru.

Ztráta vlivu nepostihuje jen geopolitickou prestiž. *Zmrazování* bankovních depozit neposlušných států či jedinců – v poslední době včetně vlastních občanů – má vedlejší efekt ve ztrátě důvěry: vklady v amerických bankách se snadno mohou stát nástrojem politického nátlaku a vydírání. Odstřížení Ruska a dalších zemí od mezinárodního clearingového systému a využívání dolaru jako zbraně vede střednědobě k úpadku jeho pozice světové rezervní měny – zejména když Saúdská Arábie, které za ni vděčí, přistoupila ke společenství BRICS a obchoduje ropu za lokální měny. V dohlednu je od společenství očekáváno uvedení alternativní měny podložené reálnými komoditami. Ztráta výhody rezervní měny je Damoklův meč nad beznadějně předluženou ekonomikou USA.

A bylo by bláhové očekávat, že se politika rozvracení omezí jen na cizí státy. Vnitřní polarizace USA dosáhla v tomto století intenzity, jaká ohrožuje jejich vlastní existenci. Tektonické linie probíhají v mnoha rovinách: v rasové mezi bílými a černými, v národnostní mezi anglofonním obyvatelstvem a hispánskou imigrací, v sociální mezi bohem superbohatých a explozí chudoby, v ideologické kolem probuzenectví (*wokeismu*) a *kritické rasové teorie*, v hodnotové kolem LGBT, interrupce a vlastnictví zbraní. Překrývající je ovšem tektonická linie mezi demokraty a republikány, označujícími se navzájem za existenční hrozbu pro USA. Republikánští občané a firmy se stěhují z *modrých* (demokratických) států do *červených* (republikánských) a naopak a k tektonickým liniím tak přibývá i regionální. V Kalifornii, Texasu, Oregonu, na Havaji i jinde se rýsují lokální separatistická hnutí požadující odtržení od mateřského státu či rovnou od USA.

Konflikt již dávno překročil stádium pouhého volebního boje. Současná Bidenova administrativa se ani nepokouší ho zmírnit, ale otevřeně sází na porážku trumpovské opozice silou. Po třech neúspěšných pokusech o *impeachment* – zbavení úřadu – Donalda Trumpa proti němu zahájila celou sérii trestních řízení s cílem za každou cenu zabránit jeho nové kandidatuře. Opačně chystá Republikánská strana *impeachment* proti Joe Bidenovi pro jeho ukrajinskou korupci – rovněž s pravděpodobnou trestní dohrou v případě úspěchu.

USA spějí dříve či později k občanské válce nejen podle komentářů a analýz amerických pozorovatelů, ale i podle známek, že se na rozsáhlé nepokoje připravuje i státní administrativa. Postupně likviduje svobodu projevu, zintenzivňuje kontrolu a sledování občanů, represi proti opozičním skupinám a vyzbrojuje mocenské struktury – od policie až po daňový úřad – vojenskou technikou. Objevují se dokonce úvahy, zda se v příštím roce vůbec ještě budou volby konat. Jak se zdá, rok 2024 by mohl být pro USA zlomový, ale i pokud ho přežijí, nevypadá to, že by se situace měla uklidňovat, spíše naopak.

Vidí-li některý čtenář v případné implozi USA naději na *lepší svět*, je na místě jeho optimismus brzdit. Otřesy každého víceméně stabilního systému zákonitě provází rozsáhlá destabilizace. Globálně existuje nepřehledný počet ohnisek napětí a latentních konfliktů, udržovaných v latenci jen daným rozložením geopolitických sil včetně – či zejména – hospodářské, politické i vojenské síly USA. S jejím náhlým kolapsem propuknou naplno. Ať je jednotlivě budeme hodnotit jako pozitivní či negativní, společné jim je, že budou všechny krvavé a jejich výsledek nepředvídatelný. A to nemluvíme o samotných USA, po zuby vyzbrojených atomovými, chemickými, biologickými i konvenčními zbraněmi, které se vymknou kontrole. Nalezení nového relativně stabilního modu vivendi je dramatický proces na mnoho let.

Optimální by byl pomalý postupný přechod od americké hegemonie k multipolárnímu světu provázený nejvýše menšími zvládnutelnými kolizemi. USA by to nijak neohrozilo, hospodářská síla by jim ještě nadlouho zajišťovala prominentní postavení a přechod od konkurenčních ke kooperativním vzorcům by vedl i k ozdravení vnitřního klimatu. Psychopatické elity, které se v posledních

desetiletích kontroly nad zemí zmocnily, se však rozhodly vývoj zastavit a udržet svou moc nahou silou. Výsledkem není stagnace, ale nárůst tlaku až do okamžiku exploze.

AUTOR: Přemysl Janýr

[ZDROJ](#)